

NOGLE ANVISNINGER

som bør læses, inden man går i gang med at bruge denne bog.

Denne bog vil være en hjælp for mennesker, der står over for det ikke helt ualmindelige spørgsmål, hvordan de skal bære sig ad med at få mere at vide om kristendommen. De ønsker at få bedre kundskab, de ønsker hjælp til at forstå Bibelen og til at bede, de ønsker at få orden i deres andagtsliv. De er villige til hver dag at afsætte mindst et kvarter til dette. Men de ved ikke, hvordan de skal komme i gang.

Her tilbydes der nu til hver dag et andagtsstykke med en tilhørende bøn. Disse stykker er valgt sådan, at de følger kirkeåret. De skulle altså være en hjælp til at få et større udbytte af søndagens gudstjenester. Samtidig prøver de på at give en nogenlunde sammenhængende fremstilling af det vigtigste i kristendommen. Når man gennemgår denne bog – sammen med anden del (At leve med Kristus), der behandler trinitatistiden frem til afslutningen af kirkeåret – har man samtidig gennemgået en kortfattet troslære.

Til hver dag er der også foreslået en bibeltekst og et vers fra Den Danske Salmebog (DDS). Salmeversene kan man springe over, hvis man ikke kan nå at få dem med; derimod bør man ikke springe læsningen af bibelteksten over. Teksterne er valgt med henblik på, at man i løbet af et år vil nå igennem nogle af Bibelens vigtigste afsnit. Det daglige andagtsstykke knytter som regel også til ved dagens bibeltekst og kommer i det mindste på nogle punkter med en nærmere forklaring til denne.

Det forudsættes som en selvfølge, at den, der bruger denne bog, har sine egne bedeemner og altså tilføjer sine egne bønner for ens arbejde, ens nærmeste osv. og til dette måske en fast morgen- eller aftenbøn, Fadervor, Velsignelsen eller noget andet ud over det,

der her er foreslået. Derfor er også det afsluttende »Amen« efter den skrevne bøn sommetider udeladt.

Det vil være klogt at se efter i en kalender eller i et kirkeblad, hvis man ikke er sikker på, hvad den kommende søndag hedder. Sommetider kan man komme galt af sted, hvis man bare fortsætter med at læse andagtsstykkerne i rækkefølge. På de steder, hvor problemet kan opstå, vil der i teksten være anvisninger, som man bør rette sig efter for at kunne følge kirkeåret.

Stykkerne i denne bog udgør altså en enhed. De er ikke hver for sig en afsluttet helhed. Det kan meget vel ske, at man bliver stillet over for spørgsmål, der ikke bliver besvaret med det samme. Svaret vil komme i fortsættelsen – i hvert fald i den udstrækning, de har været forfatteren bevidst. Sådan er det jo med kristendommen: Den udgør en sammenhængende helhed, som lidt efter lidt bliver tydeligere og tydeligere. Jo mere man læser, forstår og oplever, jo tydeligere fornemmer man de store linjer – og samtidig det uudgrundelige dyb.

Og så vil jeg ønske læseren held og lykke. Jeg er selv engang begyndt på bar bund uden egentlig at vide noget om kristendommen. Det blev begyndelsen til et langt livs stadigt lige fascinerende opdagelsesrejse. Jeg har skrevet denne bog i forhåbning om, at den måske kunne hjælpe nogen til at komme ind på den samme vej. Vedkommende vil ikke komme til at fortryde det.

SØNDAG MATT 21,1-9

Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! (Matt 21,9).

Jubelen brød løs, da Jesus red ned mod byen ad den gamle pilgrimsvej over Oliebjerget. Det var forår, solen skinnede, de røde anemoner lyste mellem stenene, luften var fuld af fuglesang og forventninger. Hosiannaråbene gjaldede, så ekkoet rungede ned gennem Kedrondalen og blev kastet tilbage af de høje tempelmure på den anden side. Det hele kunne minde om en folkefest og samtidig om en politisk demonstration. Men først og fremmest var der her en længsel og et håb, som søgte mod Gud, som råbte sin nød ud og bekendte sin tro. Hosianna er jo en bøn. Ordet betyder: Hjælp os, Herre, frels os, grib ind og red os. Bag dette råb lå alt det, man vidste om Gud, den Vældige, som havde gjort så forunderlige ting mod fædrene. Gud havde jo hjulpet så mange gange før. Hosianna var næsten blevet til et jubelråb, med noget af klangen fra det gamle ord i Davidssalmerne: Vore fædre stode på dig ... og du udfriede dem.

Er det ikke noget af dette, der har gjort 1. søndag i advent til en så stor højtidsdag i vort land? Der er noget i salmerne og teksterne, som smitter os med hosiannajubelen fra Oliebjergets sider. Det er Kirkens nytårsdag. Der er én, der kommer til os, en barmhjerlighedens konge med løftet om et nådens år.

Et nådens år? Dette nytårsønske går måske lige så lidt i opfyldelse, som de traditionelle nytårsønsker plejer at gøre. Alting kører videre som før. Intet bliver anderledes – bortset fra at jeg har levet endnu et år og har et år mindre at leve i, når næste nytår kommer.

Og alligevel var det alvorligt ment – dette med nådens år. I hvert fald af ham, og måske også inderst inde i mit hjerte. I virkeligheden bliver jeg aldrig den samme: Når et år er gået, er der sket noget med mig. Jeg er kommet nærmere eller længere bort. Min tro er vokset eller aftaget.

1. SØNDAG I ADVENT

Et nådens år? I år skal jeg ikke bare ønske mig det og håbe, at det vil komme af sig selv. Jeg skal bede om det. Jeg skal åbne mig for det. Jeg skal prøve på at følge ham for ikke at gå glip af noget af det, han har at give.

Så står jeg her, Herre, blandt alle dem, som synger og jubler, når du drager forbi. Og nu, Herre, vil jeg ikke bare stå ved siden af og se på. Jeg vil følge med, så at jeg kan komme til at se og høre. Jeg ved, at du vil drage ind i byen og op i templet. Du vil tale til os. Jeg vil stå der og lytte. Jeg ved, at der skete underlige ting, forfærdelige ting, vigtige og afgørende ting derinde i Jerusalem. Jeg vil se det med egne øjne. Så beder jeg dig om, at dette kirkeår må blive et år med dig, fyldt med det, som du har at give, af ordene, som kommer fra dine læber, og af dit eget nærvær. Herre, hjælp. Herre, lad det lykkes Hosianna i det højeste! Amen.

DDS 75,6-7

Velsignet være han, som kommer, kongen, i Herrens navn! (Luk 19,38).

Når vi følger Jesus ved hans indtog i Jerusalem, når vi lytter til de summende stemmer omkring ham og ser, hvad der foregår, så for nemmer vi gang på gang, at det, der nu sker, må være fortsættelsen på et eller andet. Tidligere i dette folks historie må der være hændt noget, der giver mening i det, der nu sker. Der står jo om Jesus, at han kom, »da tidens fylde kom«. Gud havde forberedt sin gerning i mere end tusind år, før han kunne gribe ind, som han gjorde, da han sendte sin søn til verden. Derfor var menneskene også i stand til at forstå, hvad der var Guds mening – noget vi også er i stand til. Der var en mening med alt, hvad der skete, da Jesus drog ind i Jerusalem.

Der lå en dyb mening i, at de kaldte ham »Davids søn«. De vidste, at han var af kongeslægt, én af de mange efterkommere af David. Men han var ikke nogen almindelig tronfølger. Her drejede det sig ikke om politik, i det mindste ikke for dem, der havde forstået Skrifterne. Ud af Davids slægt skulle Messias fødes. Han skulle komme som en frelser, ikke bare for Israel, men for hele verden. Når folket råbte: »Velsignet være vor fader Davids rige, som kommer« (Mark 11,10), så var der nok nogle, for hvem dette var et politisk krav, et håb om revolution mod romerne. Men disciplene anede, at Gud havde noget andet i beredskab. De råbte: »Fred i himlen og ære i det højeste!« (Luk 19,38).

Nogle dage senere skulle Jesus selv forklare den undrende Pontius Pilatus, hvordan det forholdt sig med hans kongedømme. Hans rige var ikke af denne verden. Havde det været af denne verden, så skulle hans tjenere have kæmpet med våben i hånd. Men det forbød han dem at gøre. Og dog var han konge i et rige, sandhedens rige. Det er det, der gør, at hans kongedømme og hans rige angår os lige så meget i dag, som det angik folk dengang. »Enhver, som er

af sandheden, hører min røst.« Det gælder til alle tider. Vi kan gøre som Pilatus: skyde spørgsmålet fra os med en skeptisk skuldertrækning og med modspørgsmålet: Hvad er sandhed? – et spørgsmål, som man ikke ønsker svar på, en undskyldning for ikke at beskæftige sig med de ting. Men vi kan også sige som de fromme i Israel: Vejled mig i din sandhed, og belær mig, for du er min frelses Gud.

Så er du da konge, Herre Jesus. Dine forfædre regerede i Davids by over dette lille folk, som din Far havde udvalgt og ville opdrage, for at også jeg skulle lære ham og hans frelse at kende. Det var om dig, profeten talte, da han sagde, at herredømmet skulle blive stort og freden uden ophør over Davids trone og over hans rige, og at det skulle grundfæstes og understøttes med ret og retfærdighed til evig tid. Og i det rige gjorde du en plads parat til mig. Du har selv døbt mig og givet mig borgerret. Jeg velsigner dig, fordi du kom, og fordi du har grundlagt det rige, som aldrig skal gå under – og at du gjorde det også for min skyld. Amen.

DDS 76,3

Se, din konge kommer til dig (Zak 9,9).

Da Gud skabte os mennesker, gav han os noget, som dyrene ikke har fået: evnen til at ane hans nærvær, til at opleve hans virkelighed, til at tale med ham. Man behøver ikke være en kristen for at have med Gud at gøre. Han findes overalt i sin skabning. Man kan møde ham på et utal af forskellige måder: i naturen, i solnedgangen og i stormen, i skovtykningen og på snevidderne, i kunsten og musikken, i sit eget hjerte, i kravet på ære og ret, i arbejdet for de undertrykte og i kærligheden til sine børn. Derfor findes ordet »Gud« på alle sprog. Selv om dette kun er anelser, så er der i dette dog noget, man kan vide om Gud og hans væsen. Der er noget, der tryllebinder os og drager os til ham. Og samtidig er der noget, der er så højt, så helligt, så rent og så krævende, at det skræmmer. Gud kan man ikke lege med. Og dog drages vi til ham som børn til deres far.

Om Gud, den uendeligt ophøjede, kan vi kun tale i billeder. Også Bibelen anvender sådanne billeder. Når profeten siger, at Gud udmåler havets vand i sin hule hånd og afgrænser himlen med sine udspændte fingre, at han vejer bjergene på vægten og højene på vægtskåle, så er det kun billeder, men billeder som giver os en rigtig forestilling om Guds uendelighed og hans overvældende magt.

Men nu er der sket det forunderlige, at denne Gud, som er så uendelig ophøjet over alt, og som lever i et utilgængeligt lys, han er kommet til os mennesker. Det største, det mest betydningsfulde og afgørende, der er sket på denne jord, er, at Gud er steget ned til os og er blevet som en af os. Det var dette, disciplene langsomt kom til at forstå, da de vandrede med Jesus. Der var også andre, der forstod, at Gud besøgte sit folk. De vidste, at her blev profetens ord opfyldt: Se, din konge kommer til dig. Men disciplene vidste, at her blev også et andet profetord opfyldt: Se, her er jeres Gud!

Det var det, Jesus selv langsomt og nænsomt lærte dem at forstå: Den, som har set mig, har set Faderen. Dette er ikke en læresætning, som man skal tro for at få lov til at følge Jesus. Men det er en sandhed, som man opdager og lærer at tro på, når man følger ham.

Herre, nu beder jeg dig bare om én ting: At du hjælper mig til at se og forstå. Du er jo kommet til os fra din Far, for at du skulle hjælpe os. Jeg ved, at jeg trænger til den hjælp, og du ved det endnu bedre. Derfor beder jeg dig om, at du lader mig se og høre det, som jeg trænger mest til. Jeg vil ikke bestemme selv. Jeg beder om din vejledning. Jeg vil prøve på ikke at være klogere end du. Lad mig høre netop det, som du vil sige, og intet andet. Jeg ved, at du regerer i sandhedens rige, at du har sandheden, at du er sandheden. Lad mig se den sandhed. Velsignet være du, som er kommet med den. Amen.

DDS 76,2